

MIKAEL BERGSTRAND er forfatter og journalist. Han har i mange år arbejdet på Sydsvenskan, men i sommeren 2007 flyttede familien til Indien. I næsten fire år boede de i New Delhi, hvor Mikael Bergstrand delte sin tid mellem at rejse, skrive bøger og rapporter om livet og politikken i verdens største demokrati. I sommeren 2011 flyttede familien tilbage til Malmø.

Foto: Rasmus Malmstrøm

Den svenske presse om *Delhis smukkeste hænder*:

"Den er så lystfuld og underholdende at læse. Man er med på en dejlig rejse ... Med et smil på læberne følger man Göran på de eventyr, han giver sig ud på." [P4, HALLAND]

"Utrolig morsom. Jeg udnævner den til den næste 'Den hundredårige-succes'." [P4, VÄRMLAND]

"En perfekt roman at blive glad af." [ICA KURIREN]

Kære læser

At være en midaldrende mand er ikke altid så morsomt, specielt ikke hvis man hengiver sig til den der selvmedlidenhed, som vi midaldrende mænd er mestre i. Først er der det ydre forfald: Hårgrænsen bevæger sig målbevidst opad, bukserne strammer over vommen, og armmusklerne erstattes af slaskehud. Så er der karrieren, som måske ikke rigtig blev, hvad vi engang drømte om. For ikke at snakke om vores problematiske forhold til kvinder. Enten forstår de os ikke, eller også viser de sig at være os overlegne såvel intellektuelt som indtjeningsmæssigt. Uha da, hvor er det synd for os stakler.

Hvor sjovt er det? Ret så sjovt, vover jeg at påstå. I det mindste som brændstof i en humoristisk roman. Min nye bog, *Delhis smukkeste hænder*, handler netop om en midaldrende mand, der bor i Malmø. Han hedder Göran Borg og er en ikke helt vellykket skribent, som arbejder på et mediebureau, der laver hjemmeside for det kommunale vejvæsen. Halvdelen af sin arbejdstid bruger han på at følge en fodboldblog, der hedder *Himmelriket* og handler om Malmø FF. I sin fritid sidder han mest og kigger på tyske Bundesligakampe på Eurosport i sin ungarlehybel ved Davidshallstorg eller drikker øl på stamværtshuset *Bullen* et par blokke derfra.

Göran Borg er fortsat sygeligt optaget af sin ekskone, Mia, selv om der er gået mere end otte år, siden hun forlod ham. Og dødeligt jaloux på hendes nye mand. Han har dårlig kontakt med sine voksne børn og slet ingen fremtidsplaner. En temmelig tragisk figur må man sige.

Og det bliver endnu værre for staklen. Han bliver fyret, og hans bedste kammerat, der tilfældigvis er rejseleder, narrer ham med

på en busrejse til Indien. Göran Borg får en mareridtsagtig start på turen. Han bliver skræmt fra vid og sans af folkemængden, stanken og fattigdommen, og da han rammes af galopperende turistdiarré, bliver han efterladt alene på et snusket hotelværelse i Jaipur.

Men så dukker hans redningsmand op. En indisk tekstileksportør ved navn Yogendra Singh Thakur, kaldet Yogi. Yogi tager Göran med på en ydre og indre rejse til hovedstaden New Delhi. Der møder han den meget smukke, men også meget gifte skønhedssalonmanager Preeti Malhotra, som han forelsker sig hovedkuls i.

Hvordan får man stof til sådan en bog? Gennem at grave, hvor man står. Jeg er ikke Göran Borg, men har nok en eller anden lighed med ham. Til forskel fra Göran er jeg lykkeligt gift, men ligesom min antihelt brød jeg op fra Malmø for fire år siden (da jeg forlod en fast stilling som journalist på *Sydsvenskan* og fulgte med min kone, Susanne, og hendes Ikea-job til Indien).

Og da jeg havde spekuleret over min romanidé et par år, lært lidt om Indien, fusket lidt som rejseleder og nået at skrive en krimi, bestemte jeg mig for, at nu måtte det briste eller bære: Den her historie om en bitter mand midt i livet skulle bare fortælles.

Rigtig meget i bogen er fantasi, men jeg lader mig gerne inspirere af mennesker, jeg møder. Yogi i bogen, Göran Borgs ihærdige vejviser, findes i virkeligheden. I al fald næsten. Jeg mødte ham på en hotelbar i New Delhi kun et par uger efter min ankomst. Efter en indledende mistænksomhed over for denne specielle, indiske mand, som ringede til mig hver dag og krævede, at vi skulle ses igen, blev vi efterhånden meget gode venner. Og jo bedre jeg lærte Yogi at kende, desto bedre forstod jeg, hvor selvskrevet han var som romankarakter med sine hjemmestrikkede visdomsord, sit livssyn, sin rundhed og sit store, varme hjerte.

Mikael Bergstrand